

Dezső Kata

Tundrán a tüzek

Előszó

II.

Nézd, a nyírfa ágaiba kaptál,
-évszak épül, váz a légmozgásra,-
ügyetlenebb voltál most a vártnál,
a számvetést hagytad utoljára.

Lent a kertben ma is újra látlak,
-nálunk minden vak, egyszínű sötét,-
málnabokor, rajta körben árnyak,
beleállsz, hogy ne láthassak mögéd,

és elrebeget száraz, meleg átkát
ennek az elképzelt nyári képnek,
mire végső irányát bevárnod,
a színről a szereplők lelépnek.

Átmennek egy mást mutató évbe,
feltúrják kitáguló árkukat,
ki lesz majd a bűnös utóvégre:
a maradó vagy aki látogat?

Jégvirágos udvarunkon átutazóban

a te oldaladon, remélem, helye lehet ennek a versnek,

Elég közel állva leolvashatod, mi maradt rám apámról,
ehhez arcommal a tükörnek állok,
más jellegű örökséggel nem büszkélkedek,
se autó és hatalmas vagyon,
se gondosan őrzött levelezések;

mi, akik itt maradtunk, múltunkat magunkba rejtjük
és nem osztjuk fel egymás között, ha rólad,
a megszokott hiányról kell beszélni,
mit is tudnánk mondani, amikor hozzád, apánk,
már csak közös felejtés köt,
illatodat, ideges szavaid állagát sem tudjuk felidézni

Apám egy gyönyörű száj mögötti férfi,
hazugságait egyből elárulja orra felé törő,
nyeregszerű felső ajkának állása,
elárulta akkor is,
mikor kocsmalépcsők és idegen férfiak előtt
elszavalt könyörgéseimből hazazavart,
jövök nemsoká, mondta,
nem jön időben, tudtuk

A tündérmesékben miattad nem hiszek, apám,
a jók korán halnak, a rosszak átörökítik alkatuk
sanyarúságát elhagyott nyomorultjaikra,
a te idődben az ivás, az enyémben a felejtés a legrosszabb
szokás,
amit rokonaink ellenére elsajátítottunk

Így állunk most, apám, látod,
22 éves lettem, sokat fogytam,
arcom már nagyjából állandó,
famíliánk veszteségeit vonásokként hordja

milyen kijátszhatatlan megoldás volt ez tőled:
elrontott életek közül mindig a megkezdetlennel,
a legrövidebbel megúszni

Nem haragszom rád, apám,
téged több volt, aki elhagyott,
rájuk szemünk színe vigyáz,
anya azt mondja, téged lát bennem,
nem tudom, kioltaná-e az érzést,
ha nem a lánya lennék,
nem is az egyetlen férfi az életében

hogyan haragudnék, apám,
zajlik körülöttünk minden,
amit tizenhárom évvel ezelőtt
megálmodva adtál elénk,

Búcsúzom, apám, árnyaid vedd magad mellé,
ha megpihenni térsz,
minden fényt elnyom a föld, tudod,
a térkép a benned élők hálózatáról elveszett,
egy kérlelhetetlen férfi ökölbe szorított markában az örökség,

csak ne látnám szemedben keresztül sorsom kikerülhetetlen szakadékait,
lelkem belőled oltott hiányát